

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 228.919 van 24 oktober 2014
in de zaak A. 207.969/X-15.864.**

In zake : David LETTANI
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Saadet Gülhan
kantoor houdend te 2880 Bornem
Willem De Blockstraat 1/GLV
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de GEMEENTE PUURS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ann Coolsaet
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Arthur Goemaerelei 69
bij wie woonplaats wordt gekozen
en
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ingrid Opdebeek
kantoor houdend te 2630 Aartselaar
Karel van de Woestijnelaan 7

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 14 februari 2013, strekt tot de nietigverklaring van “het besluit van de gemeenteraad van de gemeente Puurs van 20 december 2012, betreffende de afdanking van verzoeker als vrijwillig brandweerpersoneel wegens miskenning van tucht”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Iris Verheven heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 september 2014.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Saadet Gülhan, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Veerle Tollenaere, die *loco* advocaten Ann Coolsaet en Ingrid Opdebeek verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Barbara Speybrouck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is vrijwillig brandweerman bij de brandweer van de gemeente Puurs.

3.2. Op 2 maart 2012 legt de officier-dienstchef aan verzoeker de tuchtstraf van de terechtwijzing op wegens volgend “eigengereid” gedrag: zonder medeweten of toestemming van de korpsleiding, de reservesleutel van een brandweervoertuig – dat bij de dienstchef thuis geparkeerd stond – uit de sleutelkast in de seinkamer te hebben genomen, privé-eigendom te hebben betreden, zonder medeweten of toestemming van de eigenaars een

brandweervoertuig ongeoorloofd te hebben gebruikt en via een e-mailbericht dit voertuig ongeoorloofd ter beschikking te hebben gesteld van de dienst.

Op 25 september 2012 legt de officier-dienstchef aan verzoeker opnieuw een tuchtstraf op, ditmaal een berisping wegens eigengereid gedrag. Verzoeker heeft “op een publiek forum (Facebook)” opnieuw het voorval waarvoor hij eerder werd terechtgewezen opgerakeld “door middel van een foto en commentaar daarbij”. Vastgesteld wordt dat hij “deze feiten ook beaamt”. Hij wordt erop gewezen dat “dergelijke eigengereide houding, waarbij [hij] zichzelf ongeoorloofde bevoegdheden toe-eigent en [zichzelf] boven de hiërarchie plaatst [...] binnen de brandweerorganisatie niet [kan] getolereerd worden en [...] in strijd [is] met het organiek en huishoudelijk reglement van de brandweer”.

3.3. Op 24 oktober 2012 vraagt verzoeker bij aangetekende brief om hem te informeren omtrent de stappen die nodig zijn om een beroepsprocedure tegen de voormelde berisping te kunnen opstarten.

3.4. Op 25 oktober 2012 vragen de officieren en adjudanten van het brandweerkorps in een nota aan de burgemeester om tegen verzoeker een tuchtprocedure op te starten met het oog op zijn verwijdering uit de brandweer.

Gevolg gevend aan de voormelde nota stelt de burgemeester aan de gemeenteraad van de gemeente Puurs voor om de tuchtstraf van afdanking aan verzoeker op te leggen.

3.5. Bij aangetekende brief van 14 november 2012 wordt verzoeker ingelicht van het voorstel tot afdanking en wordt hij opgeroepen om op 6 december 2012 door de gemeenteraad te worden gehoord. Een kopie van de stukken waarop het voorstel is gebaseerd, wordt als bijlage gevoegd.

Bij aangetekende brief van 30 november 2012 wordt het uur van de hoorzitting gewijzigd. Tevens wordt verzoeker gemeld dat tegen een

terechtwijzing en een berisping in het organiek reglement van de brandweer geen beroepsprocedure is voorzien.

3.6. Op 6 december 2012 heeft de hoorzitting plaats. Er wordt een proces-verbaal van verhoor opgesteld dat door verzoeker wordt ondertekend. Het schriftelijk verweer van verzoeker wordt bij dat proces-verbaal gevoegd.

3.7. Nog op 6 december 2012 beslist de gemeenteraad om verzoeker, in afwachting van een tuchtbeslissing, preventief te schorsen. Bij aangetekende brief van 12 december 2012 wordt verzoeker hiervan in kennis gesteld.

3.8. Op 20 december 2012 beslist de gemeenteraad om verzoeker als vrijwillig brandweerman af te danken.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering als volgt luidt:

“Gelet op het gemeentedecreet van 15 juli 2005, inzonderheid de artikelen 2, 42 en 43 betreffende de bevoegdheden van de gemeenteraad, en latere wijzingen;

Gelet op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van bestuurshandelingen, en latere wijzingen;

Gelet op het decreet van 26 maart 2004 betreffende de openbaarheid van bestuur;

Gelet op het gemeentedecreet van 15 juli 2005, meer bepaald de artikels 248 tot en met 264 betreffende het bestuurlijk toezicht;

Gelet op het organiek reglement van de Puurse brandweer, meer bepaald de artikelen 23, 36, 38 en 39;

Gelet op het voorstel van de burgemeester, in navolging van de vraag van de officieren en adjudanten van de Puurse brandweer, om David Lettani af te danken en dit als tuchtstraf wegens miskenning van de tucht.

Dit voorstel wordt als volgt gemotiveerd.

Feitelijke motivering:

David Lettani heeft de tucht misken[d] door als volgt te handelen: hij mailt achter de rug van de officier-dienstchef naar onderluitenant Patrick Van Outryve i.v.m. een vraag, waarop hij van de officier-dienstchef een antwoord had gekregen. Ik ben van oordeel dat dit gebeurt met de bedoeling om de officier-dienstchef in diskrediet te brengen, wanneer we dit feit in relatie brengen met 2 vorige tuchtfeiten, waarvoor David Lettani werd terechtgewezen en berispt door de officier-dienstchef op

respectievelijk 2 maart 2012 en 25 september 2012. Deze recidiverende miskennen van de tucht maakt een verdere samenwerking onmogelijk, zoals blijkt uit het advies van 25 oktober 2012 vanwege het officierenkorps van de Puurse brandweer. De in vorige alinea vermelde feiten worden bewezen d.m.v. de bijgevoegde dossierstukken.

Juridische motivering:

Artikel 23 van het organiek reglement van de Puurse brandweer bepaalt dat het ambt van leden-vrijwilligers van de brandweer eindigt door afdanking. Afdanking wordt uitgesproken door de gemeenteraad wegens o.a. miskennen van de tucht nadat de betrokken vrijwilliger vooraf gehoord werd.

Gelet op het feit dat David Lettani werd uitgenodigd om gehoord te worden op de gemeenteraadszitting van 6 december 2012 en dit bij aangetekend schrijven van 14 november 2012, aangepast (beginuur gemeenteraadszitting) bij aangetekend schrijven van 30 november 2012;

Gelet op het proces-verbaal van de hoorzitting van 6 december 2012;

Overwegende dat de gemeenteraad zich aansluit bij het voorstel van de burgemeester tot afdanking van David Lettani wegens miskennen van de tucht. David Lettani heeft meermaals bewezen de tucht te miskennen en de officieren en adjudanten van de brandweer zijn van oordeel dat dit niet zal verbeteren en dat een verdere samenwerking onmogelijk is.”

De bestreden beslissing wordt bij e-mail van 21 december 2012 en bij aangetekende brief van 22 december 2012 aan verzoeker ter kennis gebracht. Deze kennisgeving meldt dat klacht kan worden ingediend bij de provinciegouverneur als toezichthoudende overheid.

3.9. Op 16 januari 2013 dient verzoeker klacht in bij de provinciegouverneur van de provincie Antwerpen.

Bij brief van 22 maart 2013 meldt de provinciegouverneur dat de in de bestreden beslissing aangegeven mogelijkheid tot het indienen van een klacht niet is voorzien.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker put een eerste middel uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de motiveringswet), doordat de bestreden beslissing niet het wettelijk kader, de rechtsgrondslag en de concrete gegevens en argumenten meedeelt. Verzoeker heeft evenmin kennis kunnen nemen van de inhoud van de gegevens waarop de bestreden beslissing is gesteund. Daarenboven kunnen de opgegeven motieven de beslissing geenszins schragen. De motieven zijn zeer summier geformuleerd.

5. In de memorie van wederantwoord stelt verzoeker nog de grootste moeite te hebben gehad om geïnformeerd te geraken over de statuten en beroepsmogelijkheden. De aangehaalde regelgeving is volgens hem onvoldoende duidelijk en hij kan er in geen geval uit opmaken waarom zijn verweer werd verworpen. Op zijn verweer wordt niet ingegaan.

Beoordeling

6. De artikelen 2 en 3 van de motiveringswet verplichten het bestuur haar bestuurshandelingen uitdrukkelijk te motiveren. Deze formelemotiveringsplicht houdt in dat in de beslissing zelf op een afdoende wijze de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Het belangrijkste doel van de verplichting tot uitdrukkelijke motivering is dat de rechtsonderhorige in de hem betreffende akte zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan de beslissing werd genomen,

zodat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Aan die formelemotiveringsplicht kan worden voldaan door een verwijzing naar een advies of voorstel, op voorwaarde dat de inhoud van het advies waarnaar wordt verwezen aan de rechtzoekende ter kennis is gebracht, dat dit advies zelf afdoende gemotiveerd is, dat het wordt bijgevalen in de uiteindelijke beslissing en dat er geen tegenstrijdige adviezen zijn.

7. Te dezen wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld dat “de gemeenteraad zich aansluit bij het voorstel van de burgemeester”, waarvan de “feitelijke” en “juridische” motivering integraal is opgenomen in de bestreden beslissing. Uit de “feitelijke motivering” van dit voorstel blijkt dat aan verzoeker wordt verweten zijn officier-dienstchef in diskrediet te willen brengen door mede gelet op de twee vorige tuchtfeiten “achter de rug van de officier-dienstchef naar onderluitenant Patrick Van Outryve [te e-mailen] i.v.m. een vraag, waarop hij van de officier-dienstchef een antwoord had gekregen”. Tevens sluit de burgemeester in het voorstel, en vervolgens ook de gemeenteraad in de bestreden beslissing, zich aan bij het oordeel van het officierenkorps van 25 oktober 2012 dat rekening houdend met de twee eerdere tuchtvergrijpen een verdere samenwerking onmogelijk is. Verzoeker kan gelet hierop niet worden bijgevalen dat de bestreden beslissing geen “concrete gegevens en argumenten” bevat.

Uit het punt “Juridische motivering” van het in de bestreden beslissing weergegeven voorstel van de burgemeester, blijkt voorts dat het is gesteund op artikel 23 van het organiek reglement van de Puurse Brandweer, waarvan bovendien de inhoud wordt toegelicht. De aanhef van de bestreden beslissing verwijst ook naar de artikelen 23, 36, 38 of 39 van voormeld reglement. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, laat de “lectuur van het bestreden beslissing” aldus wel degelijk toe de “rechtsgrondslag” van de bestreden beslissing te achterhalen. De formelemotiveringsplicht vereist niet dat de “aangehaalde regelgeving” volledig wordt geciteerd of verduidelijkt.

Verzoeker voert in de memorie van wederantwoord nog aan “de grootste moeite” te hebben gehad om geïnformeerd te geraken over de statuten van de vriendenkring van de brandweer die in het organiek reglement, waarnaar wordt verwezen, worden vermeld. Dit betoog toont, nog daargelaten de vraag naar de ontvankelijkheid ervan, evenmin aan dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze de juridische grondslag zou vermelden.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt welke feiten de tuchtoverheid in aanmerking heeft genomen en waarom die feiten volgens haar een inbreuk op de tucht uitmaken.

8. In zoverre verzoeker eerst in zijn memorie van wederantwoord en laatste memorie argumenteert dat hij uit de feitelijke motivering “geen enkel element kan halen tegen zijn verweer”, voert hij op laattijdige en onontvankelijke wijze een nieuw argument aan. Waar verzoeker in de voormelde procedurestukken ook nog wijst op het niet-vermelden van de beroepsmogelijkheden, dient vastgesteld dat deze omstandigheid hoe dan ook de wettigheid van de bestreden beslissing niet vermag aan te tasten.

9. Aan de formelemotiveringsplicht is voldaan. Het middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

10. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de motiveringswet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de materiëlemotiveringsplicht, “inzonderheid de afwezigheid van de rechtens vereiste feitelijke grondslag”.

Verzoeker zet uiteen dat de bestreden beslissing niet correct en uiterst summier is gemotiveerd en louter melding maakt van een voorstel van de

burgemeester. In de bestreden beslissing wordt geen specificatie toegevoegd waaruit de miskenning van tucht, de niet verbeterende houding en de onmogelijke samenwerking zou blijken. Verzoeker kan enkel vaststellen dat de officier-dienstchef geen oren had naar zijn terechte bemerkingen. Iemand die teveel vragen stelt, is klaarblijkelijk een “onverbeterbare en onwerkbare vrijwillige brandweerman”. Zodoende dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij zelfs geen melding maakt van de feiten die aan de basis liggen van de bestreden beslissing en bovendien nalaat om de beweerde situaties enigszins geloofwaardig te maken.

Beoordeling

11. Voor zover verzoeker een schending van de motiveringswet aanvoert, valt dit onderdeel samen met het eerste middel en wordt verwezen naar de beoordeling daarvan.

12. Het komt de Raad van State bij de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht niet toe om zelf uit te maken of de ten laste gelegde feiten al dan niet bewezen zijn en al dan niet een tuchtrechtelijk karkater vertonen. De Raad van State is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de gemeenteraad is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

De loutere bewering van verzoeker dat de in aanmerking genomen feiten niet geloofwaardig zijn, laat de Raad niet toe te besluiten dat deze niet correct zouden zijn of dat de bestreden beslissing de rechtens vereiste feitelijke grondslag zou ontberen. Waar de motieven van de bestreden beslissing de terechtwijzing van 2 maart 2012 en de berisping van 25 september 2012 betreffen, moet worden vastgesteld dat deze sancties door verzoeker niet zijn aangevochten voor de Raad van State. In zoverre verzoeker thans de aan deze beslissingen ten grondslag liggende feiten betwist, kan met zijn betoog dan ook geen rekening worden gehouden. Met betrekking tot het derde tuchtfeit, dat tot de

bestreden beslissing heeft geleid, erkent verzoeker in zijn verweer voor de gemeenteraad op 6 december 2012 dan weer zelf “een fout” te hebben begaan door zijn officier-dienstchef niet “in cc” te hebben gezet.

13. Het middel is ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

14. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel, “inzonderheid de behoorlijke en correcte feitenvinding, de deskundige voorlichting en de informatieplicht en de volledigheid van het dossier”.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing is gebaseerd op “lasterlijke onwaarheden” en een “beweerde houding” van verzoeker. Tevens is de informatieplicht geschonden, aangezien op zijn herhaalde verzoeken tot het verkrijgen van een kopie van de terechtwijzing van 2 maart 2012 en de statuten, evenzeer als op zijn vraag naar de beroepsmogelijkheden tegen de berisping van 25 september 2012, niet of laattijdig is geantwoord. Ook de rechten van verdediging zijn miskend. Bij het aangetekend schrijven met de bestreden beslissing wordt foutief de mogelijkheid om klacht bij de provinciegouverneur neer te leggen vermeld en de collega’s van verzoeker zijn vóór hem ingelicht betreffende zijn ontslag.

15. Verzoeker verwijst in zijn laatste memorie nog naar “de vele sms’en naar de commandant”, die wel degelijk kaderen in “sfeerschepperij” en die wel degelijk uit de stukken blijkt.

Beoordeling

16. Verzoeker stelt opnieuw de “correcte feitenvinding” in vraag en stelt daarenboven dat de bestreden beslissing zou berusten op “lasterlijke onwaarheden”. Het betreft een blote bewering die hij niet nader toelicht. Bij gebrek aan nadere uiteenzetting en precisering is dit middelonderdeel niet ontvankelijk. In zoverre verzoeker eerst in zijn laatste memorie enige toelichting geeft en meer bepaald verwijst naar de “zogenaamde vele sms’en naar de commandant”, is dit laattijdig.

17. Verzoeker toont verder niet aan op welke wijze de door hem aangevoerde schending van de informatieplicht betreffende het niet of laattijdig beantwoorden van zijn verzoeken tot bijkomende informatie aangaande zijn eerdere tuchtsancties en de statuten, zijn rechten van verdediging met betrekking tot de bestreden beslissing zouden hebben geschonden.

18. Zoals reeds eerder opgemerkt, vitieert het niet vermelden van de beroepsmogelijkheden de bestreden beslissing niet. Hetzelfde geldt voor verzoekers betoog dat zijn collega’s voor hem over zijn ontslag zouden zijn ingelicht.

19. Het middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

20. Een vierde middel is geput uit de schending “van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het recht van verdediging”.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing een verkeerde beroepsmogelijkheid opgaf, met name een klachtenprocedure bij de provinciegouverneur van de provincie Antwerpen, waardoor zijn recht op

verdediging is geschonden. Dit recht is volgens hem ook miskend doordat de bestreden beslissing is gebaseerd op feiten die tot op heden niet zijn aangetoond. Tevens is niet gereageerd toen hij een kopie vroeg met betrekking tot de beslissing houdende de terechtwijzing van 2 maart 2012. Ook het antwoord betreffende de beroepsmogelijkheden met betrekking tot de berisping van 25 september 2012 kwam rijkelijk laat. Tot slot stelt verzoeker “volledigheidshalve” dat zijn rechten van verdediging ook werden miskend door de toevoeging “van foto’s edm. aan de berisping van 25 september 2012 na het wijzen van deze berisping en aan het voorstel van de burgemeester”, zodat hij niet de mogelijkheid had zich hiertegen te verweren.

21. In zijn laatste memorie preciseert verzoeker met betrekking tot laatstgenoemd bezwaar dat hij bedoelt dat “pas in het dossier inzake het ontslag” er ook andere foto’s werden toegevoegd.

Beoordeling

22. In zoverre verzoeker het verkeerdelijk of “rijkelijk laat” meedelen van de beroepsmogelijkheden en het niet beantwoorden van zijn vraag om een kopie betreffende zijn terechtwijzing van 2 maart 2012 bekritiseert, toont hij geen schending van het recht van verdediging bij het nemen van de bestreden beslissing aan.

23. Zoals reeds vastgesteld bij de beoordeling van het eerste middel, wordt verzoeker verweten de officier-dienstchef in diskrediet te hebben willen brengen door achter zijn rug te handelen. De stukken waarop de bestreden beslissing is gesteund, zijn bij het tuchtdossier gevoegd en verzoeker betwist in wezen niet dat de hem verweten feiten hebben plaatsgevonden. Verzoeker kan dan ook niet ernstig staande houden dat de bestreden beslissing is gebaseerd op feiten die tot op heden niet zijn aangetoond.

24. Met betrekking tot de toevoeging van “andere” foto’s “in het dossier inzake ontslag”, moet met de verwerende partij worden vastgesteld dat

die foto's te maken hebben met het tuchtfeit dat ten grondslag lag aan de eerdere tuchtbeslissing tot berisping. Zoals reeds eerder gesteld, heeft verzoeker die tuchtbeslissing niet voor de Raad van State betwist. De omstandigheid dat deze "andere foto's" blijkbaar ook deel uitmaken van het huidig tuchtdossier, maakt niet dat verzoekers rechten van verdediging met betrekking tot dat tuchtdossier zouden zijn geschonden, nu hem een afschrift werd meegedeeld, tegelijk met de oproeping om te worden gehoord, zodat hij er zich, in het kader van de tuchtprocedure die tot de bestreden beslissing heeft geleid, heeft kunnen tegen verweren.

25. Verzoeker toont niet aan dat zijn rechten van verdediging werden geschonden.

Het vierde middel is ongegrond.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

26. Verzoeker voert in een vijfde middel de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, "meer bepaald de redelijkheidnorm, inzonderheid het evenredigheidsbeginsel".

Toegelicht wordt dat geen enkele andere redelijke overheid tot de bestreden beslissing zou zijn gekomen op basis van de voorliggende feiten. Zelfs indien verzoeker een bepaalde, aan hem niet nader toegelichte houding kan worden verweten, *quod in casu non*, dient de verwerende partij een passende en evenredige beslissing te nemen. Verzoeker betwist dat een afdanking de enige mogelijke beslissing is. Volgens hem had een andere minder drastische maatregel eveneens volstaan. Hij meent dat de bestreden beslissing een gevolg is van een rancuneuze officier-dienstchef die genoeg van hem had omdat hij teveel vragen stelde.

De terechtwijzing van 2 maart 2012 is een gevolg van een officier-dienstchef die meent boven de regels te staan. Er wordt voorbij gegaan aan het feit dat een dienstvoertuig in de kazerne ter beschikking van de brandweer van de gemeente Puurs dient te staan. Verzoeker heeft mogelijk een eigengereid karakter, maar heeft enkel zijn rechten uitgeput. Zelfs een kopie van de terechtwijzing diende meermaals te worden aangevraagd. De berisping van 25 september 2012 kadert volgens verzoeker “opnieuw in hetzelfde”. Meer nog is volgens hem duidelijk dat de officier-dienstchef gebruik maakt van het persoonlijk materiaal van verzoeker, dat in geen geval “voor het publiek toonbaar is”. Het enige waar verzoeker voorzichtiger had moeten mee omspringen, waren volgens hem zijn “vrienden”. Hij betoogt verder “geen reactie op zijn beide aangetekende zendingen”, waaronder het verzoek naar de beroepsmogelijkheden tegen de berisping van 25 september 2012, te hebben gekregen, maar dat de verwerende partij hierop op 14 november 2012 heeft gereageerd met een voorstel van de burgemeester aan de gemeenteraad om hem als vrijwillig brandweerman af te danken.

27. In de memorie van wederantwoord voegt verzoeker nog toe dat hij als vrijwilliger is tewerkgesteld in de bibliotheek van de verwerende partij, waar zich geen problemen stellen met zijn zogenaamd eigengereid gedrag. Hij dient zich weliswaar te houden aan de hiërarchische gehoorzaamheidsplicht, maar het kan niet dat dit tot blinde volgzzaamheid zou leiden.

28. In de laatste memorie benadrukt verzoeker nog dat niet wordt aangetoond dat er operationeel ten aanzien van hem ooit enig probleem is geweest.

Beoordeling

29. De tuchtoverheid beschikt bij de uitoefening van haar bevoegdheid over een ruime discretionaire beoordelingsmarge. Zij apprecieert of bepaalde feiten tuchtrechtelijk laakbaar zijn en welke tuchtstraf ze verdienen. Het komt aan de Raad van State binnen het raam van zijn wettigheidstoezicht niet toe om zelf een beoordeling te maken van de strafwaardigheid en de strafmaat. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of de gemeenteraad bij de uitoefening van zijn sanctionerende bevoegdheid de grenzen van de redelijkheid heeft overschreden. Anders dan verzoeker dit blijkbaar ziet, houdt de toetsing van de tuchtstraf aan het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel niet in dat ook wordt nagegaan of “een andere minder drastische maatregel eveneens [had] volstaan”.

30. In zoverre verzoeker de feiten betwist die ten grondslag liggen aan de terechtwijzing van 2 maart 2012 en de berisping van 25 september 2012, dient herhaald dat deze beslissingen niet aangevochten zijn voor de Raad van State. Met de betwisting van de aan deze beslissingen ten grondslag liggende feiten, kan dan ook geen rekening worden gehouden.

31. Verzoekers betoog “geen reactie op zijn beide aangetekende zendingen” te hebben gekregen, waaronder het verzoek naar de beroepsmogelijkheden tegen de berisping van 25 september 2012, noch zijn betoog dat de verwerende partij op 14 november 2012 gereageerd heeft met een voorstel van de burgemeester aan de gemeenteraad om verzoeker als vrijwillig brandweerman af te danken, toont aan dat de bestreden beslissing de grenzen van de redelijkheid te buiten gaat.

32. In zoverre verzoeker voorhoudt dat de bestreden beslissing het gevolg is van “een rancuneuze officier-dienstchef die genoeg had van een verzoeker die teveel vragen stelde”, dient opgemerkt dat de bestreden beslissing niet is genomen door de officier-dienstchef maar door de gemeenteraad en dat de vraag om verzoeker te ontslaan niet enkel uitging van de officier-dienstchef maar van alle officieren en adjudanten van het korps.

33. Het feit dat zonder problemen met verzoeker in de bibliotheek kan worden gewerkt, levert niet het bewijs op dat dit ook binnen de brandweer kan.

34. Verzoeker toont de onredelijkheid van de bestreden beslissing niet aan.

35. Het middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig oktober 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Johan Lust